

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 457§2 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Poznaniu ograniczył uzasadnienie wyroku z 27 września 2016 r. do sprawy oskarżonych: R. S., Ł. I. i S. W. (1) ponieważ w odniesieniu do dwóch pierwszych osób ich obrońcy złożyli stosowne wnioski o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia powyższego wyroku, w odniesieniu do ostatniego z nich należało sporządzić niniejsze uzasadnienie z urzędu.

Wyrokiem z dnia 18 września 2014 r. w sprawie II K 87/11 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze:

1. Uniewinnił oskarżonych J. P., R. P., D. P., W. F., S. J., R. S., A. B., Ł. I., K. J., M. J., Z. U., N. S., R. G. i D. K. od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku;

2. Uznał oskarżonego J. P. winnym tego, że w okresie od maja 2005r. do września 2007r na terenie G. i J. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, pozyskiwał z różnych źródeł, w tym od ustalonych obywateli (...) znaczne ilości środków odurzających w postaci haszyszu - w łącznej ilości 6 kg, wartości rynkowej 180.000 zł, marihuany – w łącznej ilości 1 kg, wartości rynkowej 30.000 zł, kokainy - w łącznej ilości 100 gram, wartości rynkowej 15.000 zł i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy - w łącznej ilości nie mniejszej niż 13 kg, wartości rynkowej 390.000 zł i tabletek ekstazy - w łącznej ilości 7000 sztuk, wartości rynkowej 70.000 zł, w zamiarze dalszej ich hurtowej odsprzedaży, w tym w szczególności:

- w okresie od maja 2005r. do września 2007r. w J., G. i na trasie pomiędzy J. a G. odebrał w celu dalszej dystrybucji od T. B. (1) lub działającej na jego zlecenie A. B., która w wymienionym okresie co najmniej dwukrotnie pośredniczyła w przekazaniu amfetaminy, łącznie nie mniej niż 10 kg amfetaminy za kwotę nie mniejszą niż 100.000 zł, 100 gram kokainy za kwotę nie mniejszą niż 13.000 zł i 2 kg haszyszu za kwotę nie mniejszą niż 14.000 zł,

- w okresie od maja 2005r. do końca maja 2006r. w G. odebrał od G. H. (1) w celu dalszej dystrybucji 3 kg amfetaminy za kwotę 30.000 zł, 6.500 sztuk tabletek ekstazy za kwotę 13.000 zł i 1 kg marihuany za kwotę 15.000 zł,

- w maju 2005r. w G. odebrał od K. J. w celu dalszej dystrybucji 500 sztuk tabletek ekstazy za kwotę nie mniejszą niż 1000 zł,

- w okresie od września 2005r. do września 2006r. w G. chcąc aby obywatel RFN R. S., z którym współpracował w zakresie handlu narkotykami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia 1 kilograma haszyszu wartości rynkowej 30.000 zł poprzez jego sprowadzenie z terytorium N. do Polski, nakłonił go do tego, a następnie po dokonaniu przez wymienionego powyższego czynu i dostarczeniu mu zamówionych narkotyków we wskazanej ilości odebrał je celem dalszej dystrybucji,

- na przełomie 2005r. i 2006r w G. chcąc aby ustaleniu obywatele (...), z którymi współpracował w zakresie handlu narkotykami dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia 3 kilogramów haszyszu wartości rynkowej 90.000 zł poprzez jego sprowadzenie z terytorium N. do Polski nakłonił ich do tego, a następnie po dokonaniu przez nich powyższego czynu i dostarczeniu mu zamówionych narkotyków we wskazanej ilości odebrał je od nich celem dalszej dystrybucji,

po czym działając w okresie od maja 2005r. do września 2006r. wspólnie i w porozumieniu z R. P., a po zakończeniu współpracy z w/w od września 2006r. do lutego 2007r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., u których kolejno przechowywał narkotyki do hurtowej i detalicznej sprzedaży, po zwiększeniu masy uzyskanej amfetaminy do 24 kilogramów poprzez zmieszanie jej z kreatyną, osobiście lub za pośrednictwem współpracujących z nim osób, odpłatnie wprowadzał je do obrotu za cenę wyższą od ceny nabycia, przekazując ich hurtowe ilości innym ustalonym i nieustalonym osobom, zajmującym się ich dalszą dystrybucją, w tym ustalonym i nieustalonym obywatelom (...), w szczególności organizując wewnątrzspółnotową dostawę amfetaminy na terytorium (...) dla S. J. oraz udzielając pomocy swoim niemieckim odbiorcom do dokonania takich wewnątrzspółnotowych dostaw, w tym w szczególności:

- w okresie od maja 2005r. do września 2006r. przekazał R. P. na przechowanie oraz do detalicznej i hurtowej sprzedaży nie mniej niż 10 kg amfetaminy wartości rynkowej 300.000 zł i nie mniej niż 5000 sztuk tabletek ekstazy wartości rynkowej 50.000 zł i z prowadzonej przez R. P. sprzedaży detalicznej uzyskał korzyść w kwocie nie mniejszą niż 1100 zł, a ponadto przed rozpoczęciem współpracy z w/w - na początku maja 2005r. i po jej zakończeniu - w okresie od września 2006r. do września 2007r. w G. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odpłatnie i w ramach rozliczenia za naprawę samochodu udzielił wyżej wymienionemu na jego własny użytek nie mniej niż 85 gram amfetaminy uzyskując z tego tytułu korzyść w kwocie nie mniejszej niż 1880 zł,

- w okresie od maja 2005r. do września 2006r. w G. odpłatnie przekazał osobiście lub za pośrednictwem R. P. ustalonym obywatelom (...) w celu dalszej dystrybucji łącznie 11 kilogramów amfetaminy wartości rynkowej 330.000 zł za łączną kwotę nie mniejszą niż 38.750 euro , co stanowi równowartość 155.000 zł, 100 gram kokainy wartości rynkowej 15.000 zł za kwotę nie mniejszą niż 4.000 euro , co stanowi równowartość 16.000 zł i 5.000 sztuk ekstazy wartości rynkowej 50.000 zł za kwotę nie mniejszą niż 10.000 euro stanowiącą równowartość 40.000 zł ,przy czym dwukrotnie udzielił im pomocy w zorganizowaniu wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski na terytorium N. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy każdorazowo w ilości po 2 kg wartości rynkowej 60.000 zł, w ten sposób iż skontaktował ustalonego odbiorcę narkotyków z R. P., który na jego zlecenie ukrył narkotyki w samochodzie N. (...) , w którym narkotyki te zostały wywiezione z Polski do N.,

- w okresie od września 2005r. do końca 2006r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., za jej pośrednictwem przekazał 5 kg amfetaminy wartości rynkowej 150.000 zł nieustalonemu hurtowemu odbiorcy obywatelowi (...) za kwotę nie mniejszą niż 20.000 euro , co stanowi równowartość kwoty 80.000 złotych, z czego przekazał W. F. tytułem rozliczenia kwotę 12.000 zł,

- w okresie od września 2005r. do września 2006r. w G. przekazał R. S. w celu dalszej dystrybucji 5 kg amfetaminy wartości rynkowej 150.000 zł za kwotę nie mniejszą niż 15.000 euro, co stanowi równowartość 60.000 zł,

- w okresie od września 2005r. do końca 2006r. w G. osobiście lub za pośrednictwem R. P., przekazał D. P. w celu dalszej dystrybucji 1 kg amfetaminy wartości rynkowej 30.000 zł za kwotę 12.000 zł, 1.000 sztuk ekstazy wartości rynkowej 10.000 zł za kwotę 4.000 zł i 2 kg haszyszu wartości rynkowej 60.000 zł za kwotę 16.000 zł,

- w okresie od września 2005r. do końca 2006r. w G. osobiście lub za pośrednictwem R. P. przekazał K. J. w celu dalszej dystrybucji 1 kg amfetaminy wartości rynkowej 30.000 zł za kwotę 12.000 zł, 1.000 sztuk tabletek ekstazy wartości rynkowej 10.000 zł za kwotę 4.000 zł, 2 kg haszyszu wartości rynkowej 60.000 zł za kwotę 16.000 zł,

- w okresie od wiosny do lata 2007r. w G. przekazał S. J. w celu dalszej dystrybucji 200 gram amfetaminy wartości rynkowej 6.000 zł za kwotę 2.200 zł, a następnie latem 2007r. w G. zlecił W. F. i kierował dokonaniem przez nią wewnątrzspółnotowej dostawy amfetaminy w ilości 500 gram wartości rynkowej 15.000 zł z G. do G. na terytorium N. , gdzie wymieniona przekazała narkotyki S. J., za które ten zapłacił mu kwotę 6.000 zł, z czego przekazał W. F. tytułem rozliczenia kwotę 400 zł ,

- w okresie od maja 2005r. do września 2006r. osobiście lub za pośrednictwem R. P. przekazał P. P. nie mniej niż 50 gram amfetaminy wartości rynkowej 1.500 zł za kwotę nie mniejszą niż 1.000 zł, zaś od września 2006r. co najmniej do lutego 2007r. przekazał P. P. do przechowania oraz do sprzedaży detalicznej i hurtowej amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 200-300 gram wartości rynkowej 6.000 zł - 9.000 zł,

- w okresie od maja 2005r. do września 2006r. osobiście lub za pośrednictwem R. P. przekazał innej ustalonej osobie nie mniej niż 75 gram amfetaminy wartości rynkowej 2.250 zł za kwotę 1500 zł i 250-300 tabletek ekstazy wartości rynkowej 2.500 zł-3.000 zł za kwotę nie mniejszą niż 1250 zł,

tj. popełnienia przestępstwa z art.56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. z art.

55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

3. Uznał oskarżonego J. P. winnym tego, że w okresie od drugiej połowy maja 2008r. do 23 grudnia 2009r. na terenie G. i J. oraz na trasie pomiędzy w/w miejscowościami w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, pozyskiwał z różnych źródeł znaczne ilości środków odurzających w postaci haszyszu – w łącznej ilości 1 kg wartości rynkowej 30.000 zł, marihuany – w łącznej ilości 5 kg wartości rynkowej 150.000 zł i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 1,3 kg wartości rynkowej 39.000 zł, w zamiarze dalszej ich hurtowej odsprzedaży, które następnie, po zwiększeniu masy amfetaminy i marihuany poprzez zmieszanie ich z innymi substancjami, tj. odpowiednio z kreatyną i miałem ze zmielonych liści konopi, ewentualnie herbaty ziołowej wprowadził do obrotu przekazując innym osobom w celu dalszej dystrybucji, w tym w szczególności:

- w okresie od drugiej połowy maja 2008r. do końca 2008r na terenie G. i J. oraz na trasie pomiędzy w/w miejscowościami w woj. (...) pozyskał od T. B. (1), poprzez pośredniczącą w obu transakcjach na jego zlecenie A. B. znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 1,3 kg wartości rynkowej 39.000 zł, płacąc za nią cenę 13.000 zł, którą następnie wprowadził do obrotu przekazując ją innym ustalonym i nieustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji, w tym w szczególności za pośrednictwem współdziałającej z nim W. F. w ilości 250 gram wartości rynkowej 7500 zł nieustalonemu hurtowemu odbiorcy – obywatelowi (...) za kwotę nie mniejszą niż 1000 euro, co stanowi równowartość 4.000 zł, z czego przekazał W. F. kwotę 600 zł;

- w okresie od listopada do grudnia 2008r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. I. w ramach ustalonego podziału ról, wprowadził do obrotu znaczną ilość haszyszu – w ilości 1 kilograma i wartości rynkowej 30.000 zł dostarczonego przez Ł. I., przekazując go D. P. za kwotę 9.000 zł, a następnie w okresie od grudnia 2008r. do 23 grudnia 2009r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. I. i R. P., w ramach ustalonego podziału ról, wprowadził do obrotu znaczną ilość marihuany- w ilości 5 kilogramów o wartości rynkowej 150.000 zł dostarczonej przez Ł. I., przekazując ją w kolejnych partiach: D. P. w łącznej ilości nie mniejszej niż 3 kg za kwotę nie mniejszą niż 48.000 zł, M. J. w łącznej ilości 1,3 kg za kwotę 20.800 zł oraz co najmniej 0,7 kg marihuany innym ustalonym i nieustalonym osobom za łączną kwotę nie mniejszą niż 11.900 zł, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

4. Uznał oskarżonego J. P. winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to, na podstawie art.291 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego J. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności i odrębnie jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

6. Na podstawie art. art. 60 § 3 i § 5 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby i na podstawie art. 60 § 5 k.k. w zw. z art. 73 § 2 k.k. oddał go w okresie próby pod dozór kuratora;

7. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. P. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 510 630 złotych;

8. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego J. P. kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 17.03.2010r. do dnia 14.10.2010r. (tj. 212 dni) i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznaje orzeczoną wobec w/w karę grzywny za wykonaną co do 424 stawek dziennych;

9. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego J. P. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 5.000 zł;

10. Uznał oskarżonego R. P. winnym tego, że w okresie od maja 2005r. do września 2006r. w G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz zapewniając sobie stały dostęp do substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wspólnie i w porozumieniu z J. P. odbierał od niego, a następnie przechowywał, zwiększał masę poprzez zmieszanie z inną substancją, porcjował i wprowadzał do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 10 kg wartości rynkowej 300 000 zł i tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 5000 sztuk wartości rynkowej 50 000 zł przekazując je w hurtowych ilościach innym ustalonym osobom, w tym m.in. W. F., D. P., R. S. i K. J. w celu dalszej dystrybucji, przy czym w 2006r. dwukrotnie udzielił pomocy ustalonej osobie – obywatelowi (...) do dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy z Polski na terytorium (...) amfetaminy w łącznej ilości 4 kilogramów o wartości rynkowej 120.000 zł w ten sposób, iż ukrył ją w wykorzystanym do akcji przemytniczej samochodzie marki N. (...), a nadto odpłatnie udzielił amfetaminę w łącznej ilości nie mniejszej niż 40 gram innym ustalonym osobom na ich własny użytek, z czego sam uzyskał korzyść w kwocie 500 złotych, natomiast J. P. w kwocie 1.100 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

11. Uznał oskarżonego R. P. winnym tego, że w okresie od grudnia 2008r. do 23 grudnia 2009r. w G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z J. P. odbierał od niego, a następnie przechowywał, zwiększał masę poprzez zmieszanie ze zmielonymi liśćmi konopi, porcjował i wprowadzał do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 1 kg przekazując je w hurtowych ilościach innym ustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji, w tym m.in. D. P. i M. J., a nadto odpłatnie udzielił marihuanę w łącznej ilości nie mniejszej niż 45 gram innym ustalonym osobom, w tym m.in. W. S. i G. B. uzyskując samemu korzyść w kwocie 900 zł, a nadto w dniu 23 grudnia 2009 r. w G. pomógł W. S., G. B. i dwóm innym ustalonym osobom w nabyciu i posiadaniu 20 gram amfetaminy wartości rynkowej 600 zł poprzez pośredniczenie w jej zakupie od S. W. (1) za kwotę 400 zł, a nadto w dniu 23 grudnia 2009r. posiadał przy sobie oraz w miejscu zamieszkania przeznaczone do dalszego obrotu i zażywania znaczne ilości narkotyków w postaci amfetaminy w ilości łącznej 3,30 grama brutto wartości rynkowej 99 zł i marihuany w łącznej ilości 339,75 grama brutto, wartości rynkowej 10.192,50 zł tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

12. Uznał oskarżonego R. P. winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

13. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec R. P. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

14. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał go w tym czasie pod dozór kuratora;

15. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. P. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 1.400 zł;

16. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. P. kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 23.12.2009 r. do dnia 19.03.2010 r. (tj. 87 dni) i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznaje orzeczoną wobec w/w karę grzywny za wykonaną co do 174 stawek dziennych;

17. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego R. P. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

18. Uznał oskarżonego D. P. winnym tego, że w okresie od września 2005 r. do końca 2006 r. w G. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu odebrał od J. P. i R. P. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy – w łącznej ilości nie mniejszej niż 1 kg wartości rynkowej 30.000 zł za kwotę 12.000 zł, tabletek ekstazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 1000 sztuk wartości rynkowej 10.000 zł za kwotę 4.000 zł oraz środków odurzających w postaci haszyszu – w łącznej ilości 2 kilogramów wartości rynkowej 60.000 zł za łączną kwotę 16.000 zł, a następnie przekazał je innej nieustalonej osobie lub innym nieustalonym osobom z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, a nadto odpłatnie udzielił P. P. amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 2,5 grama za kwotę 100 zł na jego własny użytek, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

19. Uznał oskarżonego D. P. winnym tego, że w okresie od grudnia 2008 r. do 16 marca 2010 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w kolejnych partiach odebrał w celu dalszej dystrybucji od J. P. znaczną ilość środków odurzających w postaci haszyszu – w łącznej ilości 1 kilograma wartości rynkowej 30.000 zł za łączną kwotę 9.000 zł, a następnie od J. P. i R. P. znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 3 kilogramy wartości rynkowej 90.000 zł za kwotę 48.000 zł, po czym narkotyki te przekazał innej nieustalonej osobie lub innym nieustalonym osobom w celu dalszej ich dystrybucji, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k.

wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

20. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec D. P. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

21. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. P. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 89.000 zł;

22. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. P. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 17.03.2010r. do dnia 18.10.2010r. (tj. 216 dni);

23. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego D. P. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

24. Uznał oskarżoną W. F. winną tego, że w okresie od września 2005 r. do końca 2006 r. na terenie G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z J. P., czyniąc sobie z tego stałe źródło, dochodu wprowadzała do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, iż co najmniej dziesięciokrotnie pośredniczyła pomiędzy J. P. a nieustalonym hurtowym odbiorcom narkotyków – obywatelem (...) w przekazywaniu mu w celu dalszej dystrybucji kolejnych dostaw amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 5 kilogramów, wartości rynkowej 150.000 zł za łączną kwotę nie mniejszą niż 20.000 euro, stanowiącej równowartość kwoty 80.000 zł, z czego sama uzyskała korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 12.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

25. Uznał oskarżoną W. F. winną tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od wiosny do lata 2007 r. w G. woj. (...) i G. na terytorium (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, na zlecenie J. P. uczestniczyła w obrocie i dokonała wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 0,5 kg wartości rynkowej 15.000 zł z terytorium Polski do (...) w ten sposób, iż przeniosła także narkotyk z G. do G., gdzie następnie przekazała go S. J. w celu dalszej dystrybucji, uzyskując z tego tytułu korzyść w kwocie nie mniejszej niż 400 zł tj. popełnienia czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (pięćdziesiąt) złotych każda;

26. Uznał oskarżoną W. F. winną tego, że w okresie od drugiej połowy maja 2008 r. do końca 2008 r. na terenie G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z J. P., czyniąc sobie z tego stałe źródło, dochodu wprowadzała do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, iż co najmniej pięciokrotnie pośredniczyła pomiędzy J. P. a nieustalonym hurtowym odbiorcom narkotyków – obywatelem (...) w przekazywaniu mu w celu dalszej dystrybucji kolejnych dostaw amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 250 gram, wartości rynkowej 7.500 zł za łączną kwotę nie mniejszą niż 1000 euro, stanowiącej równowartość kwoty 4.000 zł, z czego sama uzyskała korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 600 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

27. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec W. F. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył jej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

28. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej W. F. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał ją w tym czasie pod dozór kuratora;

29. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej W. F. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 13.000 zł;

30. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonej W. F. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 1.000 zł;

31. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej W. F. kary grzywny zaliczył okres jej zatrzymania w niniejszej sprawie w dniu 15.10.2010r. i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznaje orzeczoną wobec w/w karę grzywny za wykonaną co do 2 stawek dziennych;

32. Uznał oskarżonego S. J. winnym tego, że w okresie od wiosny do lata 2007 r. w G. woj. (...) i w G. na terenie (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło, dochodu wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 700 gram o wartości rynkowej 21.000 zł, w ten sposób, iż co najmniej trzykrotnie po uprzednim odbiorze narkotyków - od J. P. - dwukrotnie w G. w ilości po 100 gram i jeden raz od pośredniczącej w ich przekazaniu W. F. na terenie G. w ilości 500 gram, za którą zapłacił J. P. w sumie 8.200 zł, przekazał je - dwukrotnie na terenie G., a za trzecim razem na terenie G. w Republice Federalnej N. swojemu hurtowemu odbiorcy - nieustalonemu obywatelowi (...) w celu dalszej ich dystrybucji, pobierając opłatę w łącznej kwocie 2450 euro stanowiącej równowartość 9.800 zł, przy czym w przypadku trzeciej transakcji zlecił J. P. dokonanie wewnątrzspółnotowej dostawy 500 gram amfetaminy z Polski do (...), gdzie na terenie G. odebrał zamówione narkotyki od W. F., tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

33. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. J. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora;

34. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. J. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 9.800 zł;

35. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego S. J. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

36. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego S. J. kary grzywny zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 06.10.2010r. do dnia 22.11.2010r. (tj. 48 dni) i przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznaje orzeczoną wobec w/w karę grzywny za wykonaną co do 96 stawek dziennych;

37. Uznał oskarżonego R. S. winnym tego, że w okresie od września 2005r. do września 2006r. w G. woj. (...) i G. na terenie (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości 1 kg wartości rynkowej 30.000 zł, łącznie w cenie nabycia 1.200 euro stanowiącej równowartość kwoty 4.800 zł z (...) na terytorium Polski po czym wprowadził je do obrotu przekazując J. P. w celu ich dalszej dystrybucji, a ponadto co najmniej pięciokrotnie odebrał od J. P. i R. P. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 5 kg wartości rynkowej 150.000 złotych, za cenę nabycia nie mniejszą niż 15.000 euro, stanowiącą równowartość 60.000 zł w ramach której rozliczył dostarczony haszysz, w celu jej odsprzedaży bliżej nieustalonemu hurtowemu odbiorcy w C. na terenie (...), a także na własny użytek, a następnie dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy tego narkotyku w ilości co najmniej 4,5 kg z Polski na terytorium (...), tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

38. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. S. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 4.800 zł;

39. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego R. S. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

40. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. S. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 30.03.2010r. do dnia 27.05.2010r. (tj. 59 dni);

41. Uznał oskarżoną A. B. winną popełnienia tego, że w drugiej połowie 2005r. na terenie C. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1,5 kilograma wartości rynkowej 45.000 zł w cenie nabycia 15.000 zł, w ten sposób, iż na zlecenie swojego męża T. B. (1) przewiozła narkotyki z J. do C., gdzie przekazała je J. P. w celu dalszej ich dystrybucji, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

42. Uznał oskarżoną A. B. winną popełnienia tego, że w okresie od drugiej połowy maja 2008r. do końca 2008r. w G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1,3 kilograma wartości rynkowej 39.000 zł w cenie nabycia 13.000 zł, w ten sposób, iż na zlecenie swojego męża T. B. (1) przewiozła narkotyki z J. do G., gdzie przekazała je J. P. w celu dalszej ich dystrybucji, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z

art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

43. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonej A. B. jednostkowe kary pozbawienia wolności i odrębnie jednostkowe kary grzywny i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

44. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby, oddając ją w tym czasie na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora;

45. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonej A. B. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 1.000 zł;

46. Uznał oskarżonego Ł. I. winnym popełnienia tego, że w okresie od listopada 2008r. do 23 grudnia 2009r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z J. P., w ramach ustalonego podziału ról, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci haszyszu – w ilości 1 kg wartości rynkowej 30.000 zł i marihuany – w łącznej ilości 5 kg wartości rynkowej 150.000 zł, pobierając za ich sprzedaż opłatę w łącznej kwocie 84.000 zł, w ten sposób, iż przekazał te narkotyki J. P., a ten po zwiększeniu ich masy poprzez zmieszanie ze zmielonymi liśćmi konopi i herbatą ziołową, po ich poporcjowaniu dokonał ich dalszej dystrybucji wśród hurtowych odbiorców narkotyków, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

47. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Ł. I. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 84.000 zł;

48. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego Ł. I. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

49. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego Ł. I. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 05.10.2010r. do dnia 01.03.2011r. (tj. 148 dni);

50. Uznał oskarżonego K. J. winnym tego, że w okresie od maja 2005r. do końca 2006r. w G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wprowadził do obrotu 500 sztuk tabletek ekstazy wartości rynkowej 5.000 zł w ten sposób, iż odebrał je od ustalonej osoby, a następnie przekazał w celu dalszej dystrybucji J. P. za kwotę nie mniejszą niż 1.800 zł a ponadto odebrał od J. P. i R. P. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy – w łącznej ilości nie mniejszej niż 1 kg wartości rynkowej 30.000 zł za kwotę 12.000 zł, tabletek ekstazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 1000 sztuk wartości rynkowej 10.000 zł za kwotę 4.000 zł oraz środków odurzających w postaci haszyszu – w łącznej ilości 2 kilogramów wartości rynkowej 60.000 zł za łączną kwotę 16.000 zł, a następnie odpłatnie w porcjach konsumenckich udzielił je innym osobom na ich własny użytek, w tym R. P. w ilości łącznej nie mniejszej niż 50-60 porcji po 0,7 grama, uzyskując z tego korzyść w kwocie nie mniejszej niż 81.428 zł tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na

podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

51. Uznał oskarżonego K. J. winnym tego, że w bliżej nieustalonym okresie w 2004r. w G. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, odebrał od nieustalonego mężczyzny znaczną ilość środka odurzającego w postaci haszyszu w ilości 200 gram, z przeznaczeniem częściowo na własny użytek, a częściowo do dalszej dystrybucji, a następnie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wielokrotnie udzielał go nieustalonym osobom w porcjach konsumenckich w łącznej ilości nie mniejszej niż 70 gram uzyskując z tego tytułu korzyść majątkową w kwocie 2.800 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

52. Uznał oskarżonego K. J. winnym popełnienia czynów opisanych w punktach XI i XII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż stanowią one jedno przestępstwo popełnione w warunkach czynu ciągłego, tj. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz że łączna ilość udzielonej marihuany wyniosła nie mniej niż 30 gram wartości rynkowej 900 zł i że osiągnął z tego korzyść w kwocie nie mniejszej niż 300 zł, tj. przestępstwa z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

53. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego K. J. jednostkowe kary pozbawienia wolności i odrębnie jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

54. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. J. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora;

55. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. J. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 100.528 zł;

56. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. J. kary grzywny zaliczył okres jego zatrzymania w niniejszej sprawie w dniu 05.10.2010r. i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznał orzeczoną wobec w/w karę grzywny za wykonaną co do 2 stawek dziennych;

57. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego K. J. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

58. Uznał oskarżonego M. J. winnym tego, że w okresie od marca 2009r. do grudnia 2009r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w ten sposób, iż odebrał od J. P. i R. P. przeznaczoną do dalszej dystrybucji marihuanę w łącznej ilości 1,3 kilograma wartości rynkowej 39.000 zł za kwotę 20.800 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1

k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

59. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. J. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby, oddając go w tym czasie, na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora;

60. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 20.800 zł;

61. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego M. J. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

62. Uznał oskarżonego Z. U. winnym tego, że w okresie od grudnia 2004r. do końca kwietnia 2005r. i od sierpnia 2005r. do 7 kwietnia 2006r. na terenie J., na trasie pomiędzy J. a L. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, iż odebrał od T. B. (1) nie mniej niż 5 kilogramów amfetaminy wartości rynkowej 150.000 zł za łączną kwotę 50.000 złotych, z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

63. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Z. U. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora;

64. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Z. U. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 50.000 zł;

65. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego Z. U. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

66. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego Z. U. kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 15.11.2010r. do dnia 03.02.2011r. (tj. 81 dni) i przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznał orzeczoną wobec w/w karę grzywny za wykonaną co do 162 stawek dziennych;

67. Uznał oskarżonego N. S. winnym tego, że w okresie od dnia 7 kwietnia 2006r. do dnia 4 września 2007r. na terenie J., na trasie pomiędzy J. a L. oraz w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, iż odebrał od T. B. (1) z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji nie mniej niż 4 kilogramy amfetaminy wartości rynkowej 120.000 zł za łączną kwotę 40.000 złotych i 300 gram marihuany wartości rynkowej 9.000 zł za łączną kwotę 4.800 zł, a następnie przekazał je R. G., D. K. i innej nieustalonej osobie w celu dalszej dystrybucji, uzyskując z tego korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 76.800 zł, tj. czynu z art. 56 ust.

1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

68. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego N. S. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 76.800 zł;

69. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego N. S. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

70. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego N. S. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 15.11.2010r. do dnia 14.01.2011r. (tj. 61 dni);

71. Uznał oskarżonego R. G. winnym tego, że w okresie od 7 kwietnia 2006r. do 4 września 2007r. na terenie L., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu sukcesywnie odbierał od N. S. z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji kolejne partie amfetaminy w łącznej znacznej ilości – nie mniejszej niż 2 kg wartości rynkowej 60.000 zł za kwotę nie mniejszą niż 36.000 zł oraz 20 gramów marihuany wartości rynkowej 600 zł za kwotę nie mniejszą niż 920 zł, a następnie odpłatnie udzielał je innym nieustanym osobom na ich własny użytek, uzyskując z tego korzyść w kwocie nie mniejszej niż 60 920 zł tj. popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

72. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. G. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 60.920 zł;

73. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego R. G. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 1.000 zł;

74. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. G. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania w niniejszej sprawie w dniu 13.01.2011r.;

75. Uznał oskarżonego D. K. winnym tego, że w okresie od 7 kwietnia 2006r. do 4 września 2007r. na terenie L., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu sukcesywnie odebrał od N. S. z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji kolejne partie amfetaminy w łącznej znacznej ilości – nie mniejszej niż 2 kg wartości rynkowej 60.000 zł za kwotę nie mniejszą niż 36.000 zł oraz 20 gramów marihuany wartości rynkowej 600 zł za kwotę nie mniejszą niż 920 zł, a następnie odpłatnie udzielił je innym nieustanym osobom na ich własny użytek, uzyskując z tego korzyść w kwocie nie mniejszej niż 60 920 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności , a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

76. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. K. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 60.920 zł;

77. Na podstawie art. 63 §1 k.k. zaliczył oskarżonemu D. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie od dnia 13.01.2011r. do dnia 10.06.2011r. (149 dni) ;

78. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego D. K. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 1.000 zł;

79. Uznał oskarżonego S. W. (1) winnym tego, że w okresie od maja 2009r. do 23 grudnia 2009r. w G. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy udzielił R. P. do zażywania nie mniej niż 71 gram amfetaminy wartości rynkowej 2130 zł , uzyskując z tego tytułu korzyść w kwocie 1440 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne , tj. popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

80. Uznał oskarżonego S. W. (1) winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

81. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego S. W. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i odrębnie jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

82. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. W. (1) przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 1440 zł;

83. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego S. W. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 10.02.2010r. do dnia 04.05.2010r. (tj. 84 dni);

84. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego S. W. (1) na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 2.000 zł;

85. Ustalając, iż oskarżony D. S. (1) dopuścił się czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku i przyjmując, że posiadane przez niego nieznaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy były przeznaczone na jego własny użytek oraz, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 11 kpk w zw. z art. 62 a ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii umorzył postępowanie karne w stosunku do w/w oskarżonego w tym zakresie;

86. Uznał oskarżonego D. S. (1) winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem iż czyn ten stanowi występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

87. Uznał oskarżonego K. P. winnym popełnienia czynów opisanych w punktach XVII i XVIII z tym ustaleniem, iż zachowania te stanowią jedno przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. oraz że osiągnięta przez niego korzyści z popełnienia tegoż przestępstwa wyniosła 1.600 zł i za to, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

88. Uznał K. P. winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

89. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego K. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

90. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora;

91. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. P. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 1600 zł;

92. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego K. P. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 1.000 zł;

93. Ustalając, iż G. B. w dniu 23 grudnia 2009r. w G. woj. (...), wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z W. S. i dwoma innymi ustalonymi osobami po uprzednim nabyciu narkotyków od R. P. oraz za jego pośrednictwem od S. W. (1) posiadał środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 15 gram oraz substancję psychotropową w postaci 20 gram amfetaminy z przeznaczeniem na własny użytek jego i pozostałych współposiadaczy i że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec w/w oskarżonego na okres 1 (jednego) roku próby;

94. Ustalając, iż W. S. w dniu 23 grudnia 2009r. w G. woj. (...), wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z G. B. i dwoma innymi ustalonymi osobami po uprzednim nabyciu narkotyków od R. P. oraz za jego pośrednictwem od S. W. (1) posiadał środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości 15 gram oraz substancję psychotropową w postaci 20 gram amfetaminy z przeznaczeniem na własny użytek jego i pozostałych współposiadaczy i że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec w/w oskarżonego na okres 1 (jednego) roku próby;

95. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonych G. B. i W. S. świadczenie pieniężne na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. w kwocie po 800 złotych.

Nadto Sąd orzekł o wynagrodzeniu dla obrońcy oskarżonego D. K. z urzędu oraz o kosztach postępowania sądowego (punkty 96-97).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze zaskarżyli: oskarżyciel publiczny i obrońcy oskarżonych: D. K., N. S., M. J., Ł. I., K. J., R. S., D. P., J. P. i S. W. (1).

Obrońca oskarżonego Ł. I. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok całości w stosunku do oskarżonego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na przyjęciu że oskarżony Ł. I. w okresie od listopada 2008 r. do 23 grudnia 2009 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z J. P. w ramach ustalonego podziału ról, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci haszyszu - w ilości 1 kg wartości rynkowej 30.000 zł i marihuany - w łącznej ilości 5 kg wartości rynkowej 150.000 zł, pobierając za ich sprzedaż opłatę w łącznej kwocie 84.000.zł w ten sposób, że przekazał te narkotyki J. P. a ten po zwiększeniu ich masy poprzez zmieszanie ze zmielonymi liśćmi konopi i herbatą ziołową po ich poporecjonowaniu dokonał ich dalszej dystrybucji wśród hurtowych odbiorców narkotyków w sytuacji gdy właściwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku iż nie można wykluczyć ponad wszelką wątpliwość (art. 5 par. 2 k.p.k.), iż inkryminowany udział oskarżonego w procederze przestępczym był taki, jaki przedstawił w swoich wyjaśnieniach na rozprawie głównej.

Powołując się na powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z opisu zarzucanego czynu iż oskarżony działał czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz
- poprzez przyjęcie w opisie czynu, że oskarżony przekazał J. P. 1 kg haszyszu, który pochodził z Hiszpanii.

Wniósł także o złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności i wymierzenie kary w wymiarze 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat próby, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. S. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 18.09.2014 r. w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na przyjęciu że oskarżony R. S. w okresie od września 2005 do września 2006 r. w G. woj. (...) i G. na terenie (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości 1 kg wartości rynkowej 30.000 zł, łącznie w cenie nabycia 1.200 euro stanowiącej równowartość kwoty 4.800 zł z (...) na terytorium polski po czym wprowadził je do obrotu przekazując J. P. w celu ich dalszej dystrybucji a ponadto co najmniej pięciokrotnie odebrał od J. P. i R. P. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 5kg wartości rynkowej 150.000 zł za cenę nabycia nie mniejszą niż 15000 euro, stanowiącą równowartość 60.000 zł w ramach której rozliczył dostarczony haszysz w celu jej odsprzedaży bliżej nieustalonemu hurtowemu odbiorcy w C. na terenie (...), a także na własne użytek, a następnie dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy tego narkotyku w ilości co najmniej 4,5 kg z Polski na terytorium (...) w sytuacji, gdy właściwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku iż nie można wykluczyć ponad wszelką wątpliwość (art. 5 par. 2 k.p.k.), iż inkryminowany udział oskarżonego w procederze przestępczym był taki, jaki przedstawił w swoich wyjaśnieniach na rozprawie głównej.

Powołując się na powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z opisu zarzucanego czynu iż oskarżony działał czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu,
- wyeliminowanie z opisu czynu, że oskarżony sprzedawał narkotyki na terenie N.,
- wyeliminowanie z opisu czynu, że oskarżony sprzedawał J. P. przywieziony z N. na jego zamówienie haszysz w ilości 1 kg,
- przyjęcie w opisie czynu, że oskarżony nabył od J. P. nie więcej niż 1 kg amfetaminy.

Wniósł także o złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności i wymierzenie kary w wymiarze 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat próby, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Natomiast obrońca oskarżonego S. W. (1) zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, mimo poważnych wątpliwości wynikających z treści wyjaśnień oskarżonego i braku innych dowodów winy oskarżonego,

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie :

a) art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i danie wiary pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających ich wiarygodność,

b) art. 424 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 kpk poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dowodów potwierdzających popełnienie przez oskarżonego czynów w warunkach recydywy oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, jak również brak w uzasadnieniu wyroku przytoczenia okoliczności, które Sąd miał na rażącą niewspółmierność (surowość kary) wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności,

1) rażącą niewspółmierność (surowość kary) wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

W konsekwencji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za winnego tego, że w dniu 10 lutego 2010r. w Dzikowi, gmina G., posiadał amfetaminę w ilości 107,388 grama, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn łagodnej kary pozbawienia wolności oraz o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić dlaczego sąd odwoławczy podjął decyzję procesową implikującą konieczność rozpoznania pierwszej z apelacji obrońcy oskarżonego S. W. (1) z 1 lipca 2015 r., a nie drugiej z nich z 7 grudnia 2015 r., którą w konsekwencji uznano jako niedopuszczalną z mocy ustawy, co w efekcie prowadziło do pozostawienia jej bez rozpoznania, a w dalszej kolejności prowadziło to do uchylenia zaskarżonego wyroku wobec tego oskarżonego i przekazanie jego sprawy Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

Gwoli przypomnienia. W toku rozprawy 22 czerwca 2016 r. sąd II instancji na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania przyjętą apelację obrońcy oskarżonego S. W. (1) z 7 grudnia 2015 r. (data wpływu do sądu I instancji: 10 grudnia 2015 r.) jako środek odwoławczy niedopuszczalny z mocy ustawy.

Należy przypomnieć, że Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z 18 września 2014 r. w sprawie o sygn. II K 87/11 wydał wyrok między innymi w stosunku do oskarżonego S. W. (1). Obrońca tego oskarżonego złożył stosowny wniosek o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem 26 września 2014 r. (data wpływu wniosku do sądu I instancji, k. 5.252). Sąd I instancji sporządził uzasadnienie do powyższego wyroku i doręczył stosowny dokument między innymi wnioskującemu, przy czym owo uzasadnienie nie zawierało niezbędnych ustaleń faktycznych, analizy zebranych dowodów, wykazania procesu subsumpcji oraz kierunku i zakresu ewentualnej represji karnej w odniesieniu do oskarżonego S. W. (1). Obrońca tego oskarżonego wywiódł pierwszą apelację 1 lipca 2015 r. i szczerkowo podniósł ten mankament- jako artykułując zarzut apelacyjny (vide: pkt 2 lit b owej apelacji, k. 5.529). Po przyjęciu tego środka odwoławczego jak i innych apelacji akta przedmiotowej sprawy zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego

w Poznaniu jako sądu odwoławczego w celu rozpoznania wniesionych apelacji przez oskarżyciela publicznego oraz części poszczególnych obrońców oskarżonych. 28 lipca 2015r. sędzia prowadzący sprawę w sądzie I instancji złożył wniosek w oparciu o art. 449 a § 1 k.p.k. z prośbą o rozważenie możliwości zwrotu akt sprawy do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w celu uzupełnienia uzasadnienia wyroku w zakresie dotyczącym właśnie oskarżonego S. W. (1), albowiem w wyniku przeoczenia wniosku obrońcy adw. D. S. (2) (podkreślenie sądu II instancji) faktycznie pominął tego oskarżonego (k. 5.554),

a więc nie zawarł ustaleń faktycznych, analizy dowodów, procesu subsumpcji oraz kwestii odnoszących się do orzeczonej kary. W reakcji na ów wniosek na mocy zarządzenia Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu akta zwrócono sądowi I instancji w celu uzupełnienia uzasadnienia wyroku odnośnie oskarżonego S. W. (1) (k. 5.554). Sąd I instancji sporządził uzupełniające- dodatkowe- uzasadnienie, które zostało doręczone obrońcy tego oskarżonego, który następnie wywiódł drugą apelację 7 grudnia 2015 r. (data wpływu do sądu I instancji to 10 grudnia 2015 r., k. 5.591- 5.593).

Należy stwierdzić, że powyższa metodyka sporządzenia uzasadnienia przez Sąd I instancji była wadliwa bowiem odbyła się faktycznie w dwóch turach i na dodatek drugie- uzupełniające- uzasadnienie odbyło się już po przekazaniu akt sprawy sądowi II instancji

w celu rozpoznania wcześniej przyjętych apelacji. Pierwotne uzasadnienie nie zawierało niezbędnych ustaleń i informacji o charakterze faktycznym i prawnym odnoszących się do oskarżonego S. W. (1), był to efekt przeoczenia, przy czym zakres podmiotowy i przedmiotowy uzasadnienia wyroku z 18 kwietnia 2014 r. został wyznaczony wnioskami m. in. obrońców poszczególnych oskarżonych o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu I instancji, w tym również obrońcy wspomnianego oskarżonego. Przeoczenie jednego z wniosków o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, na co zwrócił uwagę sędzia prowadzący, nie jest okolicznością mogącą skutecznie przemawiać za możliwością, a tym bardziej za koniecznością uzupełnienia uzasadnienia wyroku sądu I instancji w niezbędnym zakresie o jakim mowa w art. 449 a § 1 k.p.k. Znamię- dyspozycja zawarta w art. 449 a § 1 k.p.k.- mówiące o niezbędnym zakresie uzupełnienia uzasadnienia rozstrzygnięcia sądu meriti nie daje możliwości konwalidowania błędów metodycznych

i merytorycznych pierwotnie sporządzonego uzasadnienia wyroku sądu I instancji, zwłaszcza polegających na przeoczeniu- pominięciu- przez ów organ zaprezentowania ustaleń i informacji faktycznych i prawnych odnoszących się do jednego z oskarżonych, skoro złożone wnioski o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem wyznaczały ten zakres na poziomie podmiotowym jak i przedmiotowym. Przyjęcie innego rozwiązania i innej interpretacji tego znamienia faktycznie i formalnie dawałoby prawnie niedopuszczalne uprawnienie sądowi II instancji do „wyegzekwowania” uzasadnienia od sądu I instancji dopóki dopóty nie uzyskano by dokumentu na właściwym poziomie merytorycznym, co w praktyce prowadziłoby do fasadowego postępowania odwoławczego, jednocześnie ograniczałoby,

a wręcz eliminowało prawo strony do skutecznego kwestionowania rozstrzygnięcia sądu I instancji, znajdującego swój wyraz w uzasadnieniu wyroku jako sprawozdania z rozumowania, które doprowadziło do takiego a nie innego rozstrzygnięcia. Również przyjęcie innego rozwiązania dawałoby formalnie niedopuszczalne uprawnienie sądowi I instancji do konwalidowania uzasadnienia własnego wyroku aż do uzyskania tego dokumentu na poziomie niwelującym wszelkie mankamenty merytoryczne pochodzące od organu wydającego zaskarżone orzeczenie, nawet zauważone z urzędu przez organ I instancji. Warto także zaznaczyć, że tylko sąd odwoławczy, a nie sędzia, może zwrócić sprawę do uzupełnienia tylko wtedy, gdy sąd pierwszej instancji skorzystał z możliwości, jaką otwiera art. 423 § 1a k.p.k., a więc w sytuacji złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się do niektórych oskarżonych. Konsekwencją tego, jest możliwość ograniczenia zakresu uzasadnienia do tych części wyroku, których wniosek dotyczy ale nie do nawet niezawinionego pominięcia, któregoś z nich. Tym samym nie wchodzi natomiast w grę skorzystanie z przepisu art. 449a k.p.k. w celu skłonienia sądu pierwszej instancji do napisania lepszego czy pełniejszego uzasadnienia, czy też uzasadnienia, które odpowiadałoby wymogom określonym w art. 424 k.p.k., jak również w odniesieniu do oskarżonego, co do którego złożono wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, który został pominięty, w efekcie czego doszło do sporządzenia „zubożonego” uzasadnienia wyroku sądu meriti.

Powyższa sytuacja faktyczna i prawna prowadziła do konieczności rozpoznania apelacji obrońcy oskarżonego S. W. (1) z 1 lipca 2015 r., a więc druga z apelacji była środkiem odwoławczym niedopuszczalnym bowiem niedopuszczalne było sporządzenie dodatkowego uzasadnienia wyroku sądu I instancji w odniesieniu do „pominiętego” wniosku obrońcy jednego z oskarżonych.

Również zmiana stanu prawnego w efekcie wejścia w życie 1 lipca 2015 r. ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1.247) niczego nie zmieniała w ujęciu powyższego zagadnienia albowiem zgodnie z art. 36 pkt 2 ustawy nowelizującej w sprawach, w których przed dniem wejścia w życie tej ustawy wniesiono akt oskarżenia (co miało miejsce 7 kwietnia 2011 r.- k. 3.125) art. 437§2 k.p.k. stosuje się w brzmieniu dotychczasowym do czasu prawomocnego zakończenia postępowania, a więc nie przewidującego- odmiennie do aktualnie obowiązującego art. 437§2 k.p.k.- uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, poza wypadkami wskazanymi w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Również wprowadzenie do procedury karne art. 455a, w którym wskazano, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. na mocy art. 5 pkt 34 ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396) nie mogło wpłynąć na powyższe zagadnienie skoro pierwotnie w odniesieniu do oskarżonego S. W. (1) w ogóle nie sporządzono uzasadnienia wyroku, a więc nie powstał substrat myślowy pracy sądu I instancji prowadzonej w toku procesu w odniesieniu do tego oskarżonego. Także wejście w życie 15 kwietnia 2016 r. kolejnej ustawy, nowelizującej procedurę karną, z 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 437) nie wpłynęło na podejście powyższego zagadnienia albowiem ten akt prawny nie zajmuje się tą kwestią, nie reguluje tej materii odmiennie.

W konsekwencji słuszny okazał się zarzut apelacji obrońcy oskarżonego S. W. (1) zawarty w rozpoznawanej apelacji- tj. z 1 lipca 2015 r.- akcentujący m.in. naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dowodów potwierdzających popełnienie przez oskarżonego czynów w warunkach recydywy oraz niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, jak również brak w uzasadnieniu wyroku przytoczenia okoliczności, które sąd miał na względzie ferując określone rozstrzygnięcie w zakresie zastosowanej represji karnej, co łączyło się z zarzutem rażącej niewspółmierności (surowość kary) wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

W sposób naturalny należy uznać, że zarzut w postaci błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, mimo poważnych wątpliwości wynikających z treści wyjaśnień oskarżonego i braku innych dowodów winy oskarżonego, o tyle jest niewłaściwie sformułowany bowiem ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zawierają żadnych informacji odnoszących się do wspomnianego oskarżonego, jak również co do czynu przypisanego jemu w pkt 79 części rozstrzygającej wyroku, a więc trudno mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych skoro w praktyce ich nie poczyniono i nie wiadomo na jakiej podstawie sąd meriti przypisał temu oskarżonemu odpowiedzialność karną za zarzucane mu czyny zabronione. Innymi słowy rozstrzygnięcie w odniesieniu do wspomnianego oskarżonego nie daje się żadną miarą skontrolować i w konsekwencji wniosek apelującego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania jest zasadny. Z kolei rozpoznanie pozostałych zarzutów zwłaszcza w odniesieniu do naruszenia art. 7 k.p.k. oraz rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności jest przedwczesne, skoro sąd I instancji w tym zakresie także nie wypowiedział się. Na marginesie trzeba zwrócić uwagę, że apelujący popada w pewien nieład bowiem z jednej strony w odniesieniu do oskarżonego S. W. (1) skarży wyrok w całości, a z drugiej strony nie czyni zarzutów do przestępstwa przypisanego jego mandantowi w pkt 79 wyroku kwalifikowanego z art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64§1 k.k.

W toku ponownego procesu prowadzonego w stosunku do oskarżonego S. W. (1) należy przeprowadzić tylko i wyłącznie dowody wskazujące na sprawstwo albo jego brak po stronie oskarżonego, a zwłaszcza oczywiście dowody z wyjaśnień oskarżonego, zeznań R. P., zeznań K. P., W. S., G. B. lub ich wyjaśnień w przypadku zmiany roli procesowej, protokołu przeszukania samochodu O. (...) nr rej. (...), protokołu użycia testera narkotykowego, protokołu oględzin rzeczy, protokołu przeważenia zabezpieczonych substancji w toku przeszukania i zatrzymania rzeczy, dokumentów odnoszących się do właściwości osobistych oskarżonego, zwłaszcza odnoszące się do jego dotychczasowej przeszłości, w tym karnej. Pozostałe dowody jeżeli poprowadzenie ich okaże się zasadne i niezbędna mogą zostać ujawnione w trybie art. 442§2 k.p.k.

Z racji kluczowego znaczenia dla sprawy zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego J. P. sąd II instancji z urzędu odniesie się do apelacji oskarżyciela publicznego, co także automatycznie rodzi potrzebę odniesienia się co najmniej hasłowego do apelacji obrońcy tego oskarżonego.

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna, także okazała się zasadna apelacja obrońcy oskarżonego J. P. oraz jak już wcześniej wykazano pierwsza z apelacji oskarżonego S. W. (1) w zakresie jednego z zarzutów, prowadząc do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy w odniesieniu właśnie do oskarżonego S. W. (2). Pierwsza jak i druga apelacja dawały przesłanki do zmiany zaskarżonego wyroku w odpowiednim zakresie, z kolei trzecia z nich z tych apelacji prowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego S. W. (1) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jednocześnie apelacje obrońców oskarżonych D. P., Ł. I., N. S. dawały skuteczny asumpt do kontroli zaskarżonego wyroku w odniesieniu do tych oskarżonych i zmiany zaskarżonego wyroku w odpowiednim zakresie. Pozostałe apelacje nie zawierały argumentów mogących same w sobie prowadzić do zmiany zaskarżonego i uniewinnianie poszczególnych oskarżonych ani do uchylenia zaskarżonego wyroku w odpowiedniej części podmiotowej oraz przedmiotowej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Słuszny jest zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności na okres 5 lat próby mimo zakazu zawartego w art. 69§3 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania tj. 18 września 2014 r., a więc przed sądem I instancji, który wykluczał możliwość poddania sprawcy próbie, w przypadku nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary względem tzw. „małego świadka koronnego” jeżeli odpowiadał w warunkach art. 65§1 k.k.- tj. czyniąc sobie z działalności przestępczej stałe źródło dochodu- co jest równorzędne z ponoszeniem odpowiedzialności karnej w warunkach recydywy wielokrotnej określonej z art. 64§2 k.k., ale z tylko z perspektywy daty wniesienia tej apelacji tj. 15 czerwca 2015 r. kiedy obowiązywał art. 69§3 k.k. w powyższym brzmieniu. Na mocy art. 1 pkt 33 lit. b ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy- Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U z 2015 r., poz. 396), która weszła w życie 1 lipca 2015 r. uchylono owo ograniczenie mające przełożenie na możliwość poddania sprawcy próbie odpowiadającego w wspomnianych warunkach, spełniającego określone znamiona. Nie mniej te kwestie nie legły u podstaw dokonania zmian w zaskarżonym wyroku w odniesieniu do tego oskarżonego.

Natomiast słuszny jest z pewnością zarzut orzeczenia wobec oskarżonego J. P. za czyn przepisany jemu w pkt 2 wyroku kary 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny, po 50 zł każda, a następnie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny, po 50 zł każda jako kary rażąco surowe. Kształt rozstrzygnięcia sądu I instancji wskazuje, że skazany za swoją postawę owszem zyskał zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia wykonania, ale w praktyce orzeczona kara za czyn przypisany jemu w pkt 2 wyroku została orzeczona raptem o jeden miesiąc poniżej dolnego ustawowego zagrożenia za zarzuconą jemu zbrodnię, co nie uwzględnia jednak okoliczności sprawy a zwłaszcza postawy tego oskarżonego w toku prowadzonego postępowania. Nie można zapominać, że to właśnie postawa oskarżonego w sposób istotny, a wręcz kluczowy przyczyniła się do poczynienia jasnych i pełnych ustaleń faktycznych odnoszących się do wielu osób faktycznie uwikłanych w przestępczy proceder związany z obrotem środkami narkotycznymi, a w konsekwencji do pociągnięcia tych osób do stosownej odpowiedzialności karnej. Ta okoliczność sama w sobie nie może być skutecznie niwelowana konstatacją, że taka postawa oskarżonemu opłacała się, w efekcie działał długo i dopóki dopóty nie zatrzymano go. Miał z góry wkalkulowane, że skorzysta z tej „taryfy ulgowej” w przypadku ujawnienia jego działalności przez organy ścigania.

Oskarżony jako osoba dorosła i doświadczona (ma aktualnie 40 lat) zdaje sobie sprawę, że idąc na współpracę z organami ścigania w sposób realny nie tylko naraża się na ostracyzm środowiska, w którym funkcjonuje, przeciw część osób, których obciążył była mu znana także niejako na kanwie prywatnej, ale także naraża swoje zdrowie a nawet może i życie na zemstę ze strony osób uwikłanych w narkobiznes, których rolę ujawnił właśnie ten oskarżony. Owo środowisko nie wybacza zdrady choćby chcąc dyscyplinować osoby w nim uczestniczące. W tej sytuacji postawa oskarżonego to z jednej strony skuteczne działanie zmierzające do minimalizacji zakresu własnej odpowiedzialności karnej, z drugiej strony to mimo wszystko przejaw pewnej odwagi z jego strony, co prawda koniunkturalnej. W konsekwencji godne i konieczne jest podkreślenie, że to postawa tego oskarżonego przyczyniła się oraz finalnie pozwoliła pociągnąć do odpowiedzialności karnej wiele osób i to za różnorodne przestępstwa. To „rozszerzenie przestępczej solidarności” musi de facto znaleźć- z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości- uznanie poprzez wymierzenie jemu łagodniejszych kar tj. 2 lat pozbawienia wolności i 340 stawek dziennych grzywny, po 50 zł każda z nich. Tak ukształtowana kara pozbawienia wolności uwzględnia ocenę stopienia społecznej szkodliwości przypisanego czynu w pkt 2 oraz postawę oskarżonego i prognozę na przyszłość w odniesieniu do niego jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Także zaszła konieczność obniżenia temu oskarżonemu kary grzywny do 340 stawek dziennych albowiem w dacie przypisanego przestępstwa, które było popełnione w okresie od maja 2005 r. do września 2007 r. obowiązywał art. 33§1 k.k., który pozwalał na wymierzenie kary grzywny w rozmiarze maksymalnym 360 stawek dziennych. Ta górna granica została podniesiona- do 540 stawek- na mocy art. 1 pkt 3 ustawy z 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy- Kodeks karny, ustawy- Kodeks postępowania karnego, ustawy- Kodeks karny wykonawczy, ustawy- Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009 r., nr 206, poz. 1.589), a stosowne unormowania weszły w życie 8 czerwca 2010 r. Owa kara grzywny została orzeczona na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2016 r., oz. 224) a zgodnie z art. 116 k.k. granice jej orzekania są wyznaczone właśnie art. 33§1 k.k. W tej sytuacji skoro obniżono oskarżonemu karę pozbawienia wolności o 11 miesięcy, co stanowi 31% mniej w stosunku do pierwotnego wymiaru tej kary to w konsekwencji kara grzywny także musi ulec umniejszeniu po pierwsze z uwagi na konieczność zastosowania reguł prawa międzyczasowego z art. 4§1 k.k. ale także w zbliżonej proporcji co daje jej wymiar 340 stawek dziennych, grzywny. Również kara grzywny wymierzona oskarżonemu za przestępstwo przypisane jemu w pkt 3 zaskarżonego wyroku jest obciążona naruszeniem prawa materialnego w zakresie art. 33§1 k.k., art. 116 k.k., jak i art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani (Dz.U. j.w.) skoro orzeczono ją w rozmiarze 500 stawek dziennych, za czyn popełniony w okresie od maja 2008 r. do 23 grudnia 2009 r., w sytuacji kiedy ta kara mogła być orzeczona- z uwzględnieniem reguł prawa międzyczasowego- w rozmiarze maksymalnym 360 stawek dziennych. Skoro pierwotnie orzeczona kara grzywny była niecałe 10% poniżej górnej granicy ustawowego zagrożenia, przyjęto, że w tej samej proporcji musi być prawidłowo orzeczona kara grzywny wyznaczona górną granicą ustawowego zagrożenia w wymiarze 360 stawek dziennych grzywny. W konsekwencji wymierzono na nowo karę łączną pozbawienia wolności i grzywny. Skoro pierwotnie zastosowano wobec oskarżonego zasadę asperacji w odniesieniu do kary pozbawienia wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności a w odniesieniu do kary grzywny pełnej absorpcji- z uwagi na brak środka zaskarżenia na jego niekorzyść- orzeczono karę łączną 340 stawek dziennych grzywny, po 50 zł każda z nich. Także zastosowano wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Określono wobec niego okres próby na 5 lat uznając, że ten najdłuższy okres próby pozwoli w sposób obiektywny i rzeczowy permanentnie kontrolować poczynania oskarżonego, zwłaszcza z momentem odzyskania przez niego wolności, aby przekonać się, czy jego deklaracje o chęci zerwania w sposób trwały ze światem przestępczym, w którym wcześniej funkcjonował, nie są deklaracjami fasadowymi i koniunkturalnymi. Poczynania tego oskarżonego muszą być kontrolowane w sposób wnikliwy oraz permanentny i stąd orzeczono wobec niego dozór kuratora sądowego.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonych R. S. i Ł. I. należy wskazać, że sąd II instancji odniesie się do nich łącznie choćby z tego względu, że oba poddane analizie środki odwoławcze zawierają zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zawierają postulaty modyfikacji opisów czynów przypisanych tym oskarżonym, poprzez eliminację znamion w postaci ich działania polegającego na uczynieniu z przestępczego procederu stałego źródła dochodu, znaczące ograniczenie ich działalności zwłaszcza w odniesieniu do ilości sprzedawanych przez nich narkotyków oraz ograniczenie zakresu intensywności represji karnej zastosowanej wobec nich włącznie z postulatem orzeczenia warunkowego zawieszenia

wykonania kar pozbawienia wolności. Nadto w uzasadnieniu wspomnianych apelacji obrońca oskarżonych zarzucił naruszenie zasadny swobodnej oceny dowodów oraz konieczność zastosowania art. 5§2 k.p.k.

Należy nadto wskazać, że wywiedzenie tych środków odwoławczych pozwoliło na kontrolę zaskarżonego wyroku wobec w/w dwóch oskarżonych w całości co implikowało konieczność dokonania zmian w zakresie orzeczonych kar grzywny wobec oskarżonego Ł. I., o czym później.

Przedmiotem kontroli instancyjnej jest analiza toku rozumowania sądu I instancji, który doprowadził go do przekonania o winie bądź niewinności oskarżonych. Sąd odwoławczy co do zasady ogranicza swoją działalność do weryfikacji racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku. Skoro skarżący je podważa, to konieczne jest bądź to wykazanie słuszności podniesionych przez nich argumentów, bądź też wykazanie sądowi a quo, że nie ma racji i dlatego. Uczynić to można tylko przez konkretną argumentację, z przywołaniem – w zależności od zaistniałej sytuacji – określonych dowodów przeprowadzonych w danej sprawie, poglądów prawnych, albo argumentów powołujących się na racje natury logicznej (por. m.in.: wyrok SN z 1 marca 2007 roku, WA 8/07, Lex nr 446355, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007 roku, II KK 81/06, Lex nr 448000), czego w praktyce zabrakło w analizowanych środkach odwoławczych, których słuszność ich autor zasadniczo upatruje w naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez „bezkrytyczne” danie wiary materiałowi dowodowemu obciążającego tych dwóch oskarżonych zwłaszcza w postaci wyjaśnień J. P. niejako kosztem wyjaśnień oskarżonych R. S. i Ł. I..

Wbrew temu co sugerują apelujący Sąd Okręgowy przeprowadził wnikliwe postępowania dowodowe. W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że sąd II instancji nie stwierdził okoliczności, które w myśl art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. (w zakresie tego przepisu z wyjątkiem rozstrzygnięć zmieniających zaskarżony wyrok wobec oskarżonych wskazanych w części rozstrzygającej), bądź art. 455 k.p.k., które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu.

Ujawnienie przez sąd I instancji w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, szczegółowe przeprowadzenie postępowania dowodowego, rozważenie w zasadzie wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, dokonanie ich oceny w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący i zasadniczo logiczny z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi sąd II instancji do wniosku, iż ocena dowodów dokonana przez sąd meriti pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i w żadnej mierze nie stanowi naruszenia dyrektywy w tym przepisie zawartej. Reprezentujący oskarżonych nie wskazał w żadnym punkcie obu apelacji na czym miałyby polegać naruszenie przez sąd normy art. 7 k.p.k. Bez wykazania między innymi, iż ocena dowodów wyrażona przez sąd I instancji jest sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, w praktyce żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu, tym bardziej czyni bezzasadny zarzuty skarżących zwłaszcza w odniesieniu do kwestionowania poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, co miało faktycznie poprzedzać błędy w ocenie zebranego materiału dowodowego, zwłaszcza w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonych J. P.

i R. P., którzy przyznali się do zarzucanych im czynów, a później przypisanych, przedstawiając wersję okoliczności odnoszących się do zdarzeń stojących w zasadzie w opozycji do wersji przedstawionych przez oskarżonych Ł. I. i R. S., ograniczających zakres i intensywność własnej działalności przestępczej. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy, nie może to polegać w praktyce li tylko na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji, a nie ograniczać się do przedstawienia własnej wersji nawet opierającej się na materiale dowodowym, który w mniemaniu apelującego powinien zasługiwać na pełną lub wyłączną wiarygodność. Z pewnością argumentem mającym przemawiać za uznaniem poczynienia błędów w ustaleniach faktycznych przez sąd I instancji, mających w rzeczywistości polegać na przypisaniu sprawstwa tym oskarżonym co do poszczególnych zarzucanych im czynów, nie może sprowadzać się właśnie do postulowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonych Ł. I. i R. S.. Konsekwentność wyjaśnień tych oskarżonych nie jest skuteczną oraz przekonującą przesłanką do obalenia wiarygodności zasadniczo wyjaśnień oskarżonego J. P. i pomocniczo

oskarżonego R. P.. Jednocześnie trzeba wskazać, że sąd meriti prawidłowo wykazał na jakich przesłankach uznał wiarygodność tego materiału dowodowego.

W rezultacie sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, a w przedmiotowej sprawie niekorzystnych dla wspomnianych oskarżonych.

Z kolei obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 czerwca 2014 r., II AKa 113/14, LEX nr 1488651).

Przenosząc te powyższe uwagi na grunt realiów niniejszej sprawy, trudno przyjąć, że oskarżeni J. P. i R. P. mieli naturalny interes w tym aby- wbrew faktom- bezpodstawnie pomawiać oskarżonych o udział w zarzucanych im przestępstwach. Na czym miałyby polegać ów interes tych dwóch pierwszych oskarżonych skoro w swoich relacjach nie wykluczyli swojego udziału w zarzucanych przestępstwach. Wręcz wskazali na swój de facto rozbudowany udział, który był nad wyraz wszechstronny oraz długotrwały. Jak sięgnie się do wyjaśnień tych oskarżonych to wyłania się obraz ich działalności, która nie miała charakteru przypadkowego, marginalnego i okazjonalnego. Obiektywnie ma się wrażenie, że udział- zwłaszcza- J. P. oraz R. P. był o tyle istotny, że bez niego oskarżeni R. S. i Ł. I. mieliby co najmniej realne kłopoty, być może do pokonania, ale rozciągające w czasie, możliwość przeprowadzenia podjętych przestępczych działań, w rezultacie wysoce ograniczające możliwości czerpania zysków z uczestniczenia w szeroko pojętym obrocie narkotykami. Postawa przyjęta przez oskarżonego J. P. i R. P. w toku całego postępowania karnego, nastawiona na daleko posuniętą współpracę z organami ścigania rzeczywiście w ich intencji zmierzała do osiągnięcia partykularnych celów w postaci ograniczenia potencjalnej represji karnej, co jednak nie znaczy, że automatycznie mieli interes w obciążaniu innych osób i to wbrew faktom. Takie założenie jest bezpodstawne, wysoce abstrakcyjne i pozwalające niezasadnie z góry przyjąć, że osoby współpracujące z organami ścigania (następnie z wymiarem sprawiedliwości) mogą obciążyć każdą osobę, z którą zetknęła się na swojej linii życiowej i to na różnych płaszczyznach ludzkiego funkcjonowania. Dowód z pomówienia może być dowodem winy o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przrzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia. Bez cienia wątpliwości wyjaśnienia tych dwóch oskarżonych posiadają te cechy albowiem są one konsekwentne, logiczne, jasne, znajdują potwierdzenie w innym zebranych materiale dowodowym (nawet oskarżeni R. S. i Ł. I. w części przyznali się do zarzucanych im czynów i potwierdzili znacząco część informacji pochodzących od oskarżonych J. P. i R. P.), jak już wspomniano nie umniejszają swojej działalności oraz nie przrzucają jej na inne osoby. Ci oskarżeni w swojej postawie nie koloryzuje zdarzeń, przedstawiają ją w sposób jasny i logiczny skoro nie rozciągają w czasie przestępczej działalności pozostałych oskarżonych i nie intensyfikuje jej jakościowo i ilościowo, a mogli tak uczynić skoro ich relacje często są jedynymi relacjami na temat zaszłości, których w inny sposób czasami nie dało się do końca weryfikować dodatkowymi dowodami. Nadto konieczne i godne odnotowania, i to uznając tę konstatację jako kluczową dla przyjęcia istnienia przesłanek przesądzających wiarygodność osobowego materiału dowodowego obciążającego R. S. oraz Ł. I., jest zbieżność relacji zwłaszcza J. P. z obiektywnymi faktami w postaci wyjaśnień choćby R. P., T. B. (2), A. B., N. S., Z. U. (częściowo), K. J., K. P., W. F. (częściowo), S. J. (częściowo), P. P. (częściowo), D. P. (częściowo), M. J. (częściowo), zeznań G. H. (2) (częściowo), M. B. (częściowo), M. T., dokumentów odnoszących się do sprawy tego ostatniego prowadzonych przeciwko niemu przez niemiecki wymiar sprawiedliwości.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5§2 k.p.k. trzeba wskazać, że naruszenie reguły z art. 5§2 k.p.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc wątpliwości tych usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w

Lublinie z 7 maja 2013 r., II AKa 58/13, LEX nr 1316234), przy czym lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje aby sąd I instancji powziął takie wątpliwości i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych, tym bardziej, że adresatem tego przepisu nie są strony lecz sąd meriti. Oczywiście te uwagi nie mogą odnosić się do uniewinnionych oskarżonych w stosunku, do których właśnie słusznie zastosowano wspomnianą i omawianą zasadę procesową. Warunkiem prawidłowego formułowania zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k. jest powzięcie przez organ procesowy rzeczywistych wątpliwości, których przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego nie udało się usunąć, a mimo to rozstrzygnięto te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Czynienie zastrzeżeń co do sposobu oceny dowodów-dokonanej przez sąd I instancji- niekorzystnej dla oskarżonych R. S. i Ł. I.- zwłaszcza w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego J. P. oraz R. P., a więc zasadniczego materiału dowodowego dotyczącego bezpośredniego udziału oskarżonych w dokonaniu poszczególnych zarzucanych im przestępstw bez uwzględnienia całego materiału dowodowego obciążającego oskarżonych, co czyni apelujący, jest po prostu nieprzekonywujące, a wręcz procesowo niedopuszczalne, bowiem prowadzi to mogłoby do poczynienia niewłaściwych ustaleń faktycznych i wypaczałoby proces subsumcji, co finalnie miałyby wpływ na ewentualną represję karną- co do jej kierunku jak i zakresu.

Z racji zaskarżenia wyroku w całości- po analizie zaskarżonego wyroku- trzeba wskazać, że w odniesieniu do oskarżonego Ł. I. sąd popełnił błąd. Mianowicie w pkt 46 części rozstrzygającej orzeczono wobec tego oskarżonego karę 400 stawek dziennych grzywny. Otóż w czasie popełnienia przypisanego jemu przestępstwa (okres końcowy jego działalności przestępczej kwalifikowanej jako czyn ciągły miał miejsce 23 grudnia 2009 r.) obowiązywał art. 33§1 k.k., który przewidywał możliwość orzeczenia kary grzywny w wysokości do 360 stawek dziennych. Na mocy art. 1 pkt 3 ustawy z 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 7 grudnia 2009 r., Dz.U. z 2010 r., nr 98, poz. 625) podniesiono górną granicę kary grzywny do 540 stawek. W tej sytuacji uznano, że należało orzec karę grzywny zgodnie z art. 4§1 k.k. w oparciu o unormowania obowiązujące w czasie popełnienia przestępstwa, niż w czasie orzekania, jako unormowanie względniejsze dla oskarżonego.

W tej sytuacji uznano, że skoro pierwotnie 400 stawek dziennych grzywny stanowiło 74% maksymalnej ilości stawek dziennych grzywny to 74% stawek dziennych grzywny, przy możliwości orzeczenia jej maksymalnie w ilości 360 stawek dziennych, w konsekwencji zachowując powyższą proporcję obniżono orzeczoną karę grzywny do 266 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej z nich na 20 zł. Na marginesie taki sam tok rozumowania oraz wnioski odnoszą się do oskarżonego N. S. (vide: pkt 23 wyroku sądu II instancji).

Także trzeba odnotować, że przepis art. 65§1 k.k. nie uzależnia stosowania nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, od czasu jego trwania; decydujące znaczenie ma w tym względzie sposób działania sprawcy, który zgodnie z jego zamierzeniem przysparza mu stałego dochodu (vide: postanowienie SN z 8 stycznia 2015 r., V KK 165/14, OSNKW 2015/6/49). Innymi słowy ilość narkotyków i sposób uzyskania pieniędzy, wskazywał, że oskarżeni R. S. jak i Ł. I. otrzymywali pieniądze sukcesywnie jako wypadkowa tempa dalszej sprzedaży narkotyków przez innych odbiorców, również w Niemczech (w przypadku oskarżonego R. S.) i niejako naturalnych ograniczeń wynikających z ryzyka wykrycia przestępczego procederu. W konsekwencji sukcesywne „spływanie zysków” musiało być długotrwałe ale jednocześnie permanentne, choć z pewnością nie mogło to być nadmiernie rozciągnięte w czasie, bowiem uzyskiwany zysk nie byłby tak odczuwalny dla tych oskarżonych, a osiągnięcie szybkiego zysku było w ich naturalnym interesie. Tym samym nie ma znaczenia, że poszczególni oskarżeni otrzymywali lub mieli otrzymywać pojedyncze większe lub mniejsze sumy pieniędzy, uzależnione od ilości sprzedawanego narkotyku lub ilości i rodzaju nabywców (tj. detalicznych lub hurtowych). W tej sytuacji zrozumiałe jest, że nawet brak ustalenia personaliów owych dalszych nabywców narkotyków oczywiście nie znaczy, że takich osób nie było. Ilość narkotyków, która przeszła przez ręce tych oskarżonych, z jednej strony wskazuje, że były one z pewnością przeznaczone do dalszej dystrybucji, a z drugiej strony determinowało to wielkość osiągniętych korzyści majątkowych, które należy rozpatrywać w kontekście art. 115§4 k.k.- a więc jako korzyść zarówno dla nich bezpośrednio jak i dla kogo innego.

Odnośnie orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny wobec oskarżonych R. S. i Ł. I. trzeba wskazać, że nie sposób przyjąć, że kara wobec określonej osoby jest karą niewspółmiernie surową w sytuacji, gdy sąd wymierzając

ją uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 lipca 2014 r., II AKa 134/14, LEX nr 1509042).

Uzasadnienie wyroku sądu I instancji w tym zakresie jest dosyć wnikliwe i poddaje się stosownej kontroli. Sąd I instancji odwołał się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., którym wyraźnie wskazano, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Innymi słowy sąd I instancji wziął pod uwagę zasadniczo powyższe dyrektywy wymiaru kary. Trzeba odnotować, że orzeczona kara pozbawienia wolności jak i grzywny nie razi swoją surowością mając na względzie ilość podjętych działań, wartość mienia, które oskarżeni uzyskali w efekcie swojej działalności, przemyślany i zaplanowany sposób działania. Zwłaszcza duże ilości narkotyków i ich zróżnicowanie wpłynęło na słuszną relatywizację represji karnej zastosowanej wobec obu oskarżonych, stygmatyzując działalność oskarżonego R. S. na wyższym poziomie penalizującym, tym bardziej, że przestępstwa z tzw. ustawy narkotykowej, a tym bardziej, że przestępstwa o dużym zakresie działalności przestępczej, pod względem czasu trwania tej działalności i ilości i rodzaju narkotyków będących jej przedmiotem, muszą spotykać się ze szczególnym potępieniem, bo skutki tego rodzaju zachowań często są nieodwracalne, a orzeczona kara musi spełniać walor prewencji zwłaszcza ogólnej. Aktualne poprawne funkcjonowanie tego oskarżonego (pracuje, co zobrazował stosownymi dokumentami na rozprawie apelacyjnej) nie daje żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do uznania, że represja karna stosowana wobec niego jest zbyt surowa, tym samym w określonym zakresie niezasadna. Natomiast oskarżony Ł. I. był już karany za przestępstwa narkotykowe,

na co wskazuje wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z 6 lipca 2007 r. (II K 159/07, informacja z K., k. 5.676-5.678) i nie wyciągnął dla siebie żadnych konstruktywnych wniosków skoro ponownie wszedł w konflikt z prawem i to tożsamy z poprzednim skazaniem, co świadczy o dużym napięciu złej woli.

O kosztach postępowania sąd II instancji orzekł na podstawie art. 636§2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., art. 8 i art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz na podstawie §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 663, t.j.) oraz art. 24 ust. 1 i 3 ustawy z 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2012 r., poz. 654, t.j.) w zw. z §1 pkt 1 i §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2014 r., poz. 861). Obliczony udział w partycypacji tych kosztów to wynik ilości wywiedzionych apelacji podlegających rozpatrzeniu i stwierdzających prawomocność wyroku sądu I instancji w stosunku do 8 oskarżonych, na rzecz których wywiedziono takie środki odwoławcze oraz konieczności obliczenia nowych opłat w stosunku oskarżonych: J. P., Ł. I. oraz N. S..

Marek Kordowiecki Maciej Świergosz Grzegorz Nowak